

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Grzybek

Ławnicy: Teresa Chróst, Pelagia Janyga

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Marii Włodarczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 1 grudnia 2017 roku, 16 stycznia, 3 kwietnia 2018 roku

sprawy oskarżonych:

1. D. K., syna M. i B. zd. G., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że

I. W dn. 31 grudnia 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. i K. S., a nadto w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosując wobec P. Z. przemoc w postaci chwycenia go za szyję, przewrócenia na ziemię i kopania po twarzy, zabrał na jego szkodę, w celu przywłaszczenia w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...) po czym, przykładając mu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, usiłował doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, a następnie brał wspólnie z wyżej wymienionymi współsprawcami udział w pobiciu tego pokrzywdzonego, wielokrotnie kopiąc go po twarzy i narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § kk

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. W dniu 28 listopada 2016 r. w P. ul. (...) działając wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci amfetaminy w ilości 6,55 g netto

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

2. K. S., syna T. i D. zd. S., ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że

III. W dn. 31 grudnia 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. i D. K., a nadto w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosując wobec P. Z. przemoc w postaci chwycenia go za szyję, przewrócenia na ziemię i kopania po twarzy, zabrał na jego szkodę, w celu przywłaszczenia w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...) po czym, przykładając mu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, usiłował doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, a następnie brał wspólnie z wyżej wymienionymi współsprawcami udział w pobiciu tego pokrzywdzonego, wielokrotnie kopiąc go po twarzy i narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § kk, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat

po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk

tj. o przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

IV. W dniu 31 grudnia 2016 r. znieważył funkcjonariusza Policji sierż. D. G., post. M. M. i post. S. H. w trakcie i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, kierując pod ich adresem słowa wulgarne i obelżywe

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 226 § 1 kk

3. ***K. P. , syna H. i C. z domu W., ur. (...) w Ś.***

oskarżonego o to, że

V W dn. 31 grudnia 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. i D. K., a nadto w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosując wobec P. Z. przemoc w postaci chwycenia go za szyję, przewrócenia na ziemię i kopania po twarzy, zabrał na jego szkodę, w celu przywłaszczenia w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...) po czym, przykładając mu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, usiłował doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, a następnie brał wspólnie z wyżej wymienionymi współsprawcami udział w pobiciu tego pokrzywdzonego, wielokrotnie kopiąc go po twarzy i narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § kk, przy czym czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. Oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I tj przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.
2. Oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie II tj przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.
3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu D. K. w punkcie 1 i 2 i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.
4. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu D. K. w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godz. 19.30 do dnia 23 maja 2017 roku i od dnia 21 sierpnia 2017 roku.
5. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III tj przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.
6. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie IV tj przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

7. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu K. S. w punkcie 5 i 6 i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

8. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. S. w punkcie 7 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godz. 19.30 do dnia 29 marca 2017 roku i od dnia 23 kwietnia 2017 roku do dnia 24 lipca 2017 roku,

9. Oskarżonego K. P. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie V tj przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

10. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z K. P. i K. S. kwotę 1.000 zł (tysiąca złotych) tytułem zadośćuczynienia.

11. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z D. K. i K. S. kwotę 1.000 zł (tysiąca złotych) tytułem zadośćuczynienia.

12. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z D. K. i K. P. kwotę 1.000 zł (tysiąca złotych) tytułem zadośćuczynienia.

13. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz pokrzywdzonych D. G., M. M. i S. H. kwotę po 50 zł (pięćdziesiąt) złotych tytułem zadośćuczynienia w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego w punkcie 6.

14. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża (...)w futerale.

15. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci amfetaminy o wadze netto 5,36 g.

16. Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznaje obrońcy z urzędu oskarżonego D. K. – adw. A. B. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 1.918 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

17. Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznaje obrońcy z urzędu oskarżonego K. P. – adw. A. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 2.022 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

18. Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznaje obrońcy z urzędu oskarżonego K. S. – adw. M. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 1.918 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

19. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonych D. K., K. P. i K. S. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i nie wymierza im opłaty.

Teresa Chróst SSO Magdalena Grzybek Pelagia Janyga

UZASADNIENIE

Pokrzywdzony P. Z. ma (...)lat, jest homoseksualistą, cierpi na zaburzenia depresyjne, związane z poczuciem osamotnienia oraz nieakceptacją własnej orientacji seksualnej. W dniu 31 grudnia 2016 roku około południa P. Z. przebywał w (...) połączonym z (...)w P. przy ul. (...). W chwili gdy pokrzywdzony opuszczał budynek Dworca (...), około godziny 13.00., podszedł do niego oskarżony K. P., który zaproponował mu wspólne wypicie piwa. Oskarżony K. P. od dnia 27 grudnia 2016 roku był poszukiwany przez organy ścigania w związku z samowolnym uwolnieniem się z Zakładu Karnego w G., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. P. Z. przystał na propozycję K. P. i wspólnie z nim udał się w kierunku ulicy (...). W tym czasie dołączył do nich oskarżony D. K.. Około godziny 13.25. mężczyźni weszli do sklepu (...), położonego przy ul. (...), w którym pokrzywdzony zakupił czteropak piwa, płacąc kartą płatniczą (...). Następnie usiedli oni na ławce w Parku im. K. M., gdzie zaczęli spożywać zakupiony alkohol. W trakcie rozmowy oskarżeni poruszali tematy dotyczące sfery seksualnej, wskazując, iż są biseksualni oraz sugerując, iż mogliby z pokrzywdzonym odbyć stosunek seksualny za pieniądze. Ostatecznie P. Z. zgodził się na odbycie stosunku seksualnego pomiędzy nim, K. P. oraz znajomą oskarżonego o pseudonimie (...), wypłacając w tym celu z bankomatu kwotę 300 zł. Następnie, pokrzywdzony ponownie zakupił czteropak piwa w sklepie (...). W tym momencie odłączył się od nich oskarżony D. K.. P. Z. i K. P. kontynuowali wspólne picie piwa, rozmawiając głównie na tematy dotyczące sfery seksualnej. Wówczas to P. Z. przypomniał sobie, iż o godzinie 15.30. był umówiony ze znajomym na dworcu autobusowym przy (...). W związku z tym pokrzywdzony wraz z K. P. poszli w stronę wyjścia z (...), skąd taksówką odjechali w kierunku (...). Po przybyciu na miejsce P. Z., udał się na Dworzec Autobusowy, prosząc taksówkarza aby na niego zaczekał, zostawiając w aucie K. P., który jednak po chwili do niego dołączył. Znajomy pokrzywdzonego nie pojawił się, wobec czego K. P. zaproponował, by ponownie napili się piwa. P. Z. zakupił na Stacji Paliw (...) czteropak piwa, po czym wspólnie z oskarżonym udał się na ławkę przy stacji kolejki (...), gdzie spożywali piwo. K. P. zaczął pokrzywdzonego całować oraz dotykać jego miejsc intymnych. Po wypiciu piwa mężczyźni pojechali taksówką do mieszkania pokrzywdzonego położonego na os. (...). Oskarżony ponownie zaczął P. Z. całować i chwytać za krocze. K. P. dzwonił także przez telefon, twierdząc, iż rozmawia z dziewczyną o pseudonimie (...), po czym około godziny 18.00., oskarżony zamówił taksówkę, którą udali się na umówione rzekomo spotkanie z dziewczyną o pseudonimie (...) na ulicę (...). Po opuszczeniu taksówki pokrzywdzony i K. P. poszli w kierunku rzeki W., a następnie zeszli zjazdem na wał przeciwpowodziowy na lewym jej brzeg, zatrzymując się około 100 m od (...). W tym miejscu, zgodnie z sugestią oskarżonego, miała dołączyć do nich znajoma K. P. o pseudonimie (...). O godzinie 18.17 K. P. wysłał ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) do D. K. wiadomość testową (sms) o treści „czyścimy mu konto do spodu”, zaś minutę później sms-a o treści „tak jak gadaliśmy z jego kartą”. W odpowiedzi oskarżony D. K., o godzinie 18.26., ze swojego telefonu komórkowego marki (...)o nr (...) przesłał K. P. wiadomość testową (sms) o treści: „idź z nim przez park nad (...)”. W pewnym momencie pokrzywdzony obejrzał się za siebie, dostrzegając idących w ich kierunku oskarżonych D. K. i K. S.. Oskarżeni chwycili P. Z. od tyłu za szyję, przewracając na ziemię, po czym zaczęli go kopać kilkukrotnie w twarz oraz uderzać w głowę, doprowadzając do tego, iż zaczął się on krztusić swoją krwią, spływająca mu do gardła. Oskarżeni krzyczeli przy tym „zabijemy cię ty pedale”. Następnie, jeden z oskarżonych przyciskając pokrzywdzonego do ziemi, siedząc na jego placach, zaczął przeszukiwać kieszenie jego kurtki, wyciągając kartę płatniczą (...) o nr (...) oraz pieniądze w kwocie 120 zł w postaci dwóch banknotów: 20 zł i 100 zł, po czym jeden z napastników przyłożył do szyi pokrzywdzonego nóż i przyciskając do jego gardła, grożąc mu pozbawieniem życia, żądał ujawnienia numeru (...)u do wcześniej zabranej karty płatniczej (...) P. Z. na koncie bankowym, do którego przypisana

była ukradziona przez oskarżonych karta płatnicza (...) posiadał środki finansowe w kwocie 470 zł. Pokrzywdzony dusząc się, wskazał, iż numer (...) stanowi data jego urodzin. Wówczas napastnik zszedł z pleców pokrzywdzonego, po czym wszyscy oskarżeni zaczęli go kopać po głowie, ponownie krzyżąc. „zabijemy cię ty pedale”. Następnie, D. K., K. P. i K. S. uciekli w kierunku, z którego przyszli. Pokrzywdzony leżał nieruchomo przez około 10 minut, po czym wstał i udał się w przeciwną niż napastnicy stronę, idąc wzdłuż rzeki (...). Na wysokości(...)” P. Z. wspiął się na wał przeciwpowodziowy, spotykając spacerującą parę K. T. i A. G., prosząc ich o wezwanie Policji, tłumacząc, że został napadnięty. K. T. zadzwonił po Policję, zaś A. G. udzieliła pokrzywdzonemu pomocy w zatamowaniu krwawienia z twarzy. Po około 15 minutach na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji oraz pogotowie ratunkowe. Pokrzywdzony został przewieziony do (...) przy ul. (...). P. Z. na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym przebywał od godziny 19.41 do godziny 21.45. W wyniku badania TK głowy ustalono, że zmian ogniskowych w mózgowiu nie stwierdza się, poszerzenie zbiornika wielkiego, poza tym układ komorowy oraz przestrzenie podpajęczynówkowe prawidłowe, kości czaszki bez zmian urazowych, niewielkie pogrubienie śluzówki zatok szczękowych. Badanie TK innej okolicy anatomicznej oraz badanie RTG dłoni nie wykazały żadnych zmian urazowych. W epikryzie wskazano, iż w badaniu przytomny, z kontaktem logicznym, objawy oponowe ujemne, źrenice okrągłe, równe, z prawidłową reakcją na światło, ruchomość gałek w pełnym zakresie, bez oczopląsu, diplopii, pozostałe nerwy czaszkowe bez odchyżeń, bez niedowładów kończynowych, bez zaburzeń czucia, odruchy symetryczne bez objawów patologicznych, zborny, liczne otarcia naskórka okolicy twarzy, nosa, czoła i szyi, w TK bez zmian urazowych. Następnie, pokrzywdzony został przewieziony na komisariat Policji, KMP P., gdzie po wykonaniu oględzin, z uwagi na fakt, iż znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, wręczono mu wezwanie na przesłuchanie na następny dzień.

Około godziny 19.10 dyżurny KMP podał komunikat (...) dotyczący rozboju przy (...). Około godziny 19.20 funkcjonariusze Policji: mł. asp. P. Ż. (1), st. sierż. T. Z. i sierż. M. W. (2) na wysokości ul. (...) zauważyli D. K., K. P. i K. S., którzy odpowiadali rysopisowi sprawców rozboju. Oskarżeni na widok radiowozu przyspieszyli, nie reagując na wezwanie do zatrzymania, zaś K. P. wyrzucił na ziemię kartę płatniczą (...), należąca do P. Z.. W trakcie zatrzymania K. P. podał się za swojego brata E. P.. Po przeszukaniu, przy oskarżonym K. P. ujawniono dwa banknoty o nominale 100 zł i jeden banknot o nominale 20 zł oraz telefon komórkowy marki (...) o nr (...). Przy oskarżonym D. K. ujawniono nóż koloru z napisem (...) o długości 21 cm, w tym o długości ostrza 9,5 cm, w futerale koloru czarnego oraz telefon komórkowy marki (...) o nr (...). Natomiast, przy K. S. zabezpieczono telefon komórkowy marki (...) o nr (...). Badania genetyczne przeprowadzone przez (...) w P. (...) wykazały, iż na zabezpieczonym przy oskarżonym D. K. nożu (...), na jego ostrzu, znajdowała się krew, w której ujawniono materiał genetyczny DNA P. Z..

Po dokonaniu czynności na KP – (...)oskarżeni mieli zostać osadzeni w Policyjnym Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych (PDOZ) KP - (...). Oskarżony K. S. w trakcie transportu i doprowadzania do (...): przy ul. (...) celem konsultacji lekarskiej oraz do (...) zachowywał się agresywnie, kierując pod adresem funkcjonariuszy Policji: sierż. D. G., post. M. M. i post. S. H. wulgarne i obelżywe słowa. W kierunku sierż. D. G. oskarżony kilkakrotnie krzyżąc „ty cwelu, ty szmato, ty kurwo”. Do post. M. M. K. S. zwrócił się słowami „ty dziwko i ty kurwo”, zaś post. S. H. znieważył krzyżąc do niego „ty pedofilu, ty frajerze, ty cwelu”. Oskarżony K. S. był wulgarny także w trakcie osadzania go w (...), kierując do sierż. D. G. słowa „ty szmato i ty chuju, ja was dojadę, napiszę na was skargę i was pozamiatam”, zaś do post. M. M. zwracając się kilkakrotnie słowami „ty dziwko”, a do post. S. H. „ty pedale, ty cwelu, ty pedofilu”. K. S. nie reagował na upomnienia i pouczenia, funkcjonariuszy Policji, iż takie zachowanie jest przestępstwem.

Miesiąc wcześniej, w dniu 28 listopada 2016 roku, oskarżony D. K., został zatrzymany na ul. (...) w P., przez patrolujących ten rejon funkcjonariuszy Policji st. sierż. B. G. i st. post. A. J. (1). W trakcie przeszukania D. K. ujawniono przy nim woreczek strunowy z zawartością białego proszku w ilości 6,55 g netto, który wręczył funkcjonariuszom Policji sam oskarżony, oświadczając, iż jest to amfetamina oraz telefon komórkowy marki (...) o nr (...), który figurował w systemie jak przedmiot utracony w wyniku rozboju. Z przeprowadzonego badania chemiczno-toksykologicznego sporządzonego przez (...) w P. (...) wynikało, iż biały proszek o wadze 6,55 g netto, który posiadał oskarżony w dniu zatrzymania zawierał amfetaminę w postaci siarczanu w ilości 1,0% oraz kofeinę. Biegli wskazali, iż zabezpieczona substancja stanowi około pięć dawek substancji psychotropowej – amfetaminy, która zgodnie z

obowiązującą ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 27 lipca 2005 roku należy do środków psychotropowych grupy II-P.

Wyniku zdarzenia P. Z. odniósł następujące obrażenia zewnętrzne, stwierdzone przez biegłego medyka sądowego: rozległe głębokie otarcie naskórka w okolicy czołowej prawej o wymiarach 5 x 4cm, siniec okularowy prawostronny barwy fioletowej o wymiarach 6 x 3cm, powieki o wyraźnie pogrubiałych obrysach, wylew podspojówkowy oka prawego w okolicy bocznego kąta oka, powierzchowne otarcie naskórka w okolicy przyśrodkowej prawego łuku brwiowego o wymiarach 3 x 1 cm, siniec w okolicy grzbietu nosa po stronie prawej barwy fioletowej wymiarach 3 x 1,5cm, na jego tle powierzchowne otarcie naskórka o wymiarach 1 x 1 cm, siniec w okolicy przyśrodkowego kąta lewego oka barwy fioletowej o wymiarach 2 x 1 cm, siniec w okolicy bocznego kąta lewego oka barwy fioletowej o wymiarach 2 x 1 cm, powierzchowne otarcia naskórka na przedniej powierzchni szyi w połowie długości na wysokości chrząstki tarczowatej, nieregularne, rysowate na powierzchni o wymiarach 1,5 x 1 cm, siniec w okolicy IV palca prawej ręki obejmujący wszystkie jego powierzchnie na całej długości, barwy fioletowo-brunatnej.

Biegły medyk sądowy w opinii z dnia 2 stycznia 2017 roku wskazał, iż po przeprowadzeniu badania sądowo - lekarskiego P. Z. stwierdzono u niego otarcia naskórka i sińce głowy, otarcie naskórka szyi, sińce prawej ręki. Biegły zaznaczył, iż obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego i rozstrój jego zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. i mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego. Biegły zaznaczył, iż sposób działania sprawcy podawany przez pokrzywdzonego w wywiadzie spełnia kryteria narażenia go na powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Oskarżony **D. K.** ma (...)lat, 1,72 m wzrostu, jest kawalerem, do września 2017 roku pozostawał w związku konkubenckim z O. J.. Oskarżony ma na utrzymaniu syna A. J. (2) w wieku (...) lat wobec, którego ograniczono mu władzę rodzicielską. D. K. ma wykształcenie podstawowe. Przed zatrzymaniem był zatrudniony w firmie (...) w C. na stanowisku dekarza, uzyskując z tego tytułu miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.500 zł netto. Oskarżony był ośmiokrotnie karany sądowo, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu oraz przestępstwa za naruszenie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. D. K., ostatnio odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 23 maja 2017 roku do dnia 21 sierpnia 2017 roku orzeczoną wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 roku, sygn. akt III K 1141/16, za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. W stosunku do oskarżonego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 3 stycznia 2014 roku, sygn. akt III Kp 1/17, zastosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godziny 19.30., który jest stosowany w dalszym ciągu.

Oskarżony D. K. w trakcie osadzenia zachowuje się zmiennie, był dwukrotnie karany dyscyplinarnie i jednokrotnie nagrodzony regulaminowo. W dniu 20 kwietnia 2017 roku u oskarżonego ujawniono niedozwolony przedmiot w postaci telefonu komórkowego. Oskarżony nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współosadzonymi funkcjonuje raczej bezkonfliktowo, w stosunku do przełożonych zachowuje się w sposób regulaminowy.

Oskarżony **K. S.** ma (...) lat, 1,75 m wzrostu, jest kawalerem, posiada na utrzymaniu córkę w wieku (...) lat i syna w wieku (...). Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem. Oskarżony przed zatrzymaniem pracował dorywczo na terenie Niemiec, uzyskując dochód miesięczny w wysokości około 4.500 zł. Oskarżony był 17-razy karany sądowo, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu m.in. za przestępstwo kradzieży rozbójniczej.

K. S. w okresie od dnia 17 grudnia 2011 roku do dnia 15 grudnia 2013 roku odbył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 września 2012 roku, sygn. akt III K 225/12, za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.

W stosunku do oskarżonego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 3 stycznia 2014 roku, sygn. akt III Kp 2/17, zastosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godziny 19.30., który jest stosowany w dalszym ciągu. W okresie od dnia 29 marca

2017 roku do dnia 23 kwietnia 2017 roku oskarżony odbywał karę aresztu wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 5 września 2016 roku, sygn. akt VIII W 1178/16. Natomiast, od dnia 24 lipca 2017 roku do dnia 13 sierpnia 2017 roku oskarżony odbywał karę aresztu wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31 maja 2017 roku, sygn. akt II W 315/17.

Oskarżony K. S. w trakcie osadzenia zachowuje się właściwie, był jednokrotnie karany dyscyplinarnie i trzykrotnie nagradzany regulaminowo. Oskarżony nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w sposób właściwy układa relacje ze współosadzonymi, w stosunku do przełożonych zachowuje się w sposób regulaminowy. Oskarżony, z uwagi na autoagresję w przeszłości oraz deklarowane złe samopoczucie objęty został w dniu 9 lutego 2017 roku Kartą Osadzonego Zagrożonego Samobójstwem. Z dniem 1 sierpnia 2018 roku nastąpiła poprawa funkcjonowania oskarżonego.

Oskarżony **K. P.** ma (...) lata, 1,80 m wzrostu, jest rozwiedziony, posiada na utrzymaniu troje dzieci w wieku: 10, 8 i 4 lat. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem. Oskarżony przed zatrzymaniem nie miał stałego miejsca pobytu.

Od dnia 27 grudnia 2016 roku oskarżony był w trakcie samouwolnienia się z Zakładu Karnego w G., odbywając karę pozbawienia wolności. Przed osadzeniem oskarżony pracował dorywczo, uzyskując dochód miesięczny w wysokości około 1.800 zł. Oskarżony był 13- razy karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

W okresach od dnia 24 lutego 2016 roku do dnia 27 grudnia 2016 roku i od dnia 31 grudnia 2016 roku do dnia 28 sierpnia 2017 roku i od dnia 27 września 2017 roku i nadal odbywał karę łączną 3 lat pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Sulęcinie z dnia 27 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II K 36/17, za popełnienie m.in. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony K. P. w trakcie osadzenia zachowuje się zmiennie, był czterokrotnie karany dyscyplinarnie i czterokrotnie nagradzany regulaminowo. W dniu 25 listopada 2017 roku uczestniczył on w pobiciu współosadzonego w celi mieszkalnej, zaś w dniu 27 grudnia 2016 roku samowolnie oddał się w trakcie pobytu poza terenem jednostki organizacyjnej w systemie bez konwojenta. Oskarżony nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współosadzonymi funkcjonuje raczej bezkonfliktowo, z wyjątkiem zdarzenia z dnia 25 listopada 2017 roku, w stosunku do przełożonych zachowuje się zawsze w sposób regulaminowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- I. - częściowo wyjaśnień oskarżonego D. K. (k.179-181, k. 390-392, k. 510-512, k. 1027-1029, k. 1031-1032),
- częściowo wyjaśnień oskarżonego K. S. (k. 133-135, k. 515-517, k. 1029-1030),
- częściowo wyjaśnień oskarżonego K. P. k. 127-129, k. 198, k. 840v-841, k. 843-843, k. 1029, k. 1031, k. 1308)
- II. zeznań świadków:
- częściowo zeznań świadka P. Z. (k. 2-4, k. 96-99, k. 841-843, k. 1303-1308),
 - zeznań świadka D. G. (k. 62-64 w zw. z k. 1310),
 - zeznań świadka S. H. (k. 67-68, k. 1112),
 - zeznań świadka M. M. (k. 71-73, k. 1030-1031),
 - zeznań świadka P. Ż. (2) (k. 42-43, k. 1110),
 - zeznań świadka K. T. (k. 112-113 w zw. z k. 1111),

- częściowo zeznań świadka B. G. (k. 381 w zw. z k. 1111),

III. opinii biegłych: sprawozdania z badania sądowo-lekarskiego z dnia 2 stycznia 2017 roku sporządzonego przez (...)w P. (...) (k. 119), sprawozdania z badania genetycznego śladów biologicznych z dnia 17 lutego 2017 roku sporządzonego przez (...)w P. (...) (k. 256-267), sprawozdania z badania chemiczno-toksykologicznego sporządzonego przez (...)w P. (...) z dnia 27 lutego 2017 roku (k. 410), opinii specjalistycznej z zakresu oględzin sprzętu teleinformatycznego wykonanej przez biegłego R. P. (k. 467-487),

IV. zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz przedmiotów w postaci: notatki urzędowej z dnia 31 grudnia 2016 roku (k. 1), pokwitowania z dnia 1 stycznia 2017 roku (k. 8), karty informacyjnej z leczenia szpitalnego z dnia 31 grudnia 2016 roku (k. 8-9, k. 152-153), notatki urzędowej z dnia 31 grudnia 2016 roku (k. 11), protokołów zatrzymania i przeszukania (k. 12-24, k. 26-27, k. 82-83, k. 161-171, k. 300-312, k. 318-319), kart karnych (k. 28-34, k. 146-148, k. 217-224, k. 288-290, k. 297-300, k. 395-397, k. 1136-1143, k. 1194-1196), notatki urzędowej z dnia 1 stycznia 2017 roku (k. 25), protokołu oględzin z miejsca zdarzenia wraz z nagraniem i materiałem poglądowym (k. 45-46, k. 268-269), protokołu oględzin noża wraz z nagraniem i materiałem poglądowym (k. 47-48, k. 275), notatek urzędowych z dnia 1 stycznia 2017 roku (k. 57, k. 61, k. 77, k. 79, k. 116-118), wywiadu policyjnego z dnia 1 stycznia 2017 roku (k. 85), wydruku z przeglądarki orzeczeń (k. 86-95, k. 105-111), tablic poglądowych nr 1-3 (k. 100-102), protokołu pobrania materiału porównawczego (k. 103-104), stwierdzeń tożsamości (k. 143-144, k. 183), odpisów wyroków wraz z informacjami o wyroku (k. 204-213, k. 405-406), płyty z nagraniem z monitoringu w P. na ul. (...) (k. 173), zawiadomienia o wykonaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego (k. 214-216, k. 293, k. 419, k. 425-426, k. 496, k. 734, k. 802, k. 855-856, k. 958, k. 966, k. 991 k. 1193, k. 1206, k. 1270-1273), protokołu pobrania materiału biologicznego do badań genetycznych DNA i stwierdzenia tożsamości (k. 255), śladów nr 1, 2 i 3 zabezpieczonych w trakcie oględzin miejsca zdarzenia (k. 280-282), wykazu dowodów i śladów kryminalistycznych nr I 494/17 (k. 336-337), informacji z (...). (k. 357-358), notatki urzędowej z dnia 28 listopada 2016 roku (k. 367), protokołu zatrzymania (k. 368, k. 379-375), protokołu przeszukania osoby (k. 376-378), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 379), protokołu przeszukania (k. 383-384), telefonów komórkowych (k. 417-419), noża (k. 420), informacji z AŚ w P. z dnia 27 kwietnia 2017 roku (k. 445), informacji z Aresztu Śledczego w P. wraz z opinią o stanie zdrowia osadzonego i odpisami wyroków (k. 566), informacji z Aresztu Śledczego w P. z dnia 1 grudnia 2017 roku (k. 1048), opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w P. (k. 1144-1154, k. 1165-1176), wywiadu środowiskowego z dnia 29 marca 2018 roku (k. 1284).

Oskarżony **D. K.** zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i w trakcie postępowania sądowego częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podając, iż wspólnie z K. P. i K. S. pobili P. Z., zaznaczając, iż on „kopnął go parę razy w brzuch i rękę”. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie oraz w części, w której wskazał na fakty poprzedzające feralne zdarzenie dotyczące miejsca i momentu poznania pokrzywdzonego na (...), wspólnego spożywania z nim alkoholu, a także w części, w której przedstawił okoliczności jakie nastąpiły po dokonaniu rozboju tj. kierunku ich ucieczki oraz miejsca zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, za wiarygodne bowiem były one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego oraz z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie szeroko omówionym przy dokonaniu oceny zeznań świadka P. Z..

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. K., w których wskazał, iż w trakcie zdarzenia nie użył noża, który przypadkowo wypadł mu z kieszeni oraz że żaden z nich nie zabrał pokrzywdzonemu karty płatniczej ani pieniędzy bowiem były one sprzeczne z zeznaniami świadka P. Z.. Nadto, wyjaśnienia te były niezgodne z treścią protokołów zatrzymania oskarżonych, protokołów ich przeszukania i protokołów oględzin zabezpieczonych przy nich przedmiotów takich jak: karta płatnicza (...) o nr (...), należąca do pokrzywdzonego, pieniądze w kwocie 120 zł w postaci dwóch banknotów: 20 zł i 100 zł oraz noża koloru z napisem (...) o długości 21 cm, w tym o długości ostrza 9.5 cm, w futerale koloru czarnego, na którego ostrzu znajdowała się krew, w której ujawniono materiał genetyczny DNA P. Z. oraz sprawozdaniem z badania genetycznego śladów biologicznych z dnia 17 lutego 2017 roku sporządzonym przez (...)w P. (...) (k. 256-267) i wykazem dowodów rzeczowych nr (...) (k. 336).

Nadto, Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia D. K., w których podał, iż pokrzywdzonego nad rzeką (...) spotkali ono przypadkowo bowiem było to sprzeczne z treścią protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego K. P. (k. 301-306) oraz protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego D. K. (k. 307-312), z których wynika, iż planowali oni podstępem zwabić pokrzywdzonego w okolicę koryta rzeki (...), a następnie okraść. O godzinie 18.17 K. P. wysłał ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) do D. K. wiadomość testową (sms) o treści „czyścimy mu konto do spodu”, zaś minutę później sms-a o treści „tak jak gadaliśmy z jego kartą”. W odpowiedzi oskarżony D. K., o godzinie 18.26., ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) przesłał K. P. wiadomość testową (sms) o treści: „idź z nim przez park nad (...)”.

Sąd uznał za w przeważającej części wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego D. K. dotyczące zarzutu posiadania narkotyków w postaci amfetaminy w ilości 6,55 g netto bowiem były one zgodne z zeznaniami świadka B. G., funkcjonariusza Policji, który zatrzymał oskarżonego oraz ujawnił przedmiotową substancję psychotropową oraz dokumentami zgromadzonymi w sprawie w postaci: notatki urzędowej z dnia 28 listopada 2016 roku (k. 367), protokołu zatrzymania (k. 368, k. 379-375), protokołu przeszukania osoby (k. 376-378), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 379), protokołu przeszukania (k. 383-384) oraz sprawozdania z badania chemiczno-toksykologicznego sporządzonego przez (...) w P. (...) z dnia 27 lutego 2017 roku (k. 410). Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie jedynie co do podanych przez niego okoliczności wejścia w posiadanie narkotyków, które miał rzekomo znaleźć na ulicy jako sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Oskarżony **K. S.** zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak w trakcie postępowania sądowego częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów podając, iż wspólnie z K. P. i K. S. pobili P. Z. ponieważ dowiedział się że jest on gejem, zaznaczając, iż „uderzył go chyba w twarz czy ramię”. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie za wiarygodne bowiem były one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego oraz z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie szeroko omówionym przy dokonaniu oceny zeznań świadka P. Z..

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. S., w których wskazał, iż pokrzywdzonego uderzył tylko raz w momencie gdy stał, po czym odszedł oraz że nikt z nich nie miał zamiaru rabunkowego i że nic pokrzywdzonemu nie zabrali, a także, iż nie widział w trakcie całego zdarzenia noża, o którym dowiedział się dopiero na komendzie bowiem były one sprzeczne z zeznaniami P. Z.. Nadto, wyjaśnienia te były niezgodne z treścią protokołów zatrzymania oskarżonych, protokołów ich przeszukania i protokołów oględzin zabezpieczonych przy nich przedmiotów takich jak: karta płatnicza (...) o nr (...), należąca do pokrzywdzonego, pieniądze w kwocie 120 zł w postaci dwóch banknotów: 20 zł i 100 zł oraz nóż z napisem (...) o długości 21 cm, w tym o długości ostrza 9.5 cm, w futerale koloru czarnego, na którego ostrzu znajdowała się krew, w której ujawniono materiał genetyczny DNA P. Z. oraz sprawozdaniem z badania genetycznego śladów biologicznych z dnia 17 lutego 2017 roku sporządzonym przez (...) w P. (...) (k. 256-267) i wykazem dowodów rzeczowych nr (...) (k. 336).

Nadto, Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia K. S., w których podał, iż nie znał powodu dla którego udał się wraz z D. K. nad rzekę (...), dodając, iż „tak ogólnie szliśmy” bowiem było to sprzeczne z treścią protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego K. P. (k. 301-306), protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego D. K. (k. 307-312), w których wynika, iż planowali oni podstępem zwabić pokrzywdzonego do koryta rzeki (...), a następnie okraść. O godzinie 18.17 K. P. wysłał ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) do D. K. wiadomość testową (sms) o treści „czyścimy mu konto do spodu”, zaś minutę później sms-a o treści „tak jak gadaliśmy z jego kartą”. W odpowiedzi oskarżony D. K., o godzinie 18.26., ze swojego telefonu komórkowego marki Samsung (...) o nr (...) przesłał K. P. wiadomość testową (sms) o treści: „idź z nim przez park nad (...)”.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego K. S. w zakresie, w którym przyznał się do zarzucanego mu czynu znieważenia funkcjonariuszy Policji bowiem były one w tej części zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych: D. G., S. H. i M. M..

Oskarżony **K. P.** zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jaki i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie, w którym wskazał, iż zabrał kartę płatniczą pokrzywdzonemu oraz że w dniu zdarzenia spotkał się z K. S. i D. K., z którym pozostawał w kontakcie telefonicznym i że w tym dniu jechał taksówką z pokrzywdzonym. W pozostałej części Sąd odmówił dania wiary wyjaśnieniom K. P. bowiem były one sprzeczne zarówno z zeznaniami pokrzywdzonego P. Z. oraz pozostałymi dowodami szeroko omówionymi przy ocenie jego zeznań, jak i wyjaśnieniami współoskarżonych: K. S. i D. K., którzy przyznali się do pobicia pokrzywdzonego wspólnie z K. P.. Nadto, wyjaśnienia oskarżonego były niezgodne z treścią protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego K. P. (k. 301-306), protokołu przeszukania telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego D. K. (k. 307-312), z których wynika, iż planowali oni podstępem zwać pokrzywdzonego w okolice koryta rzeki (...), a następnie okraść. O godzinie 18.17 K. P. wysłał ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) do D. K. wiadomość testową (sms) o treści „czyścimy mu konto do spodu”, zaś minutę później sms-a o treści „tak jak gadaliśmy z jego kartą”. W odpowiedzi oskarżony D. K., o godzinie 18.26., ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) przesłał K. P. wiadomość testową (sms) o treści: „idź z nim przez park nad (...)”.

Wyjaśnienia oskarżonego K. P. były niespójne oraz wzajemnie sprzeczne. Początkowo oskarżony wskazał, iż nie znalazł pozostałych współoskarżonych, a kartę płatniczą należącą do pokrzywdzonego znalazł na chodniku, a kwota 120 zł pochodziła z wynagrodzenia za pracę w zakładzie karnym. Natomiast, w postępowaniu sądowym podał, iż przedmiotową kartę płatniczą zabrał pijanemu pokrzywdzonemu w taksówce.

Przydatne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie miały zeznania świadka **P. Z.** . Sąd uznał za w przeważającej części wiarygodne zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym, za wyjątkiem podanego przez niego momentu dołączenia oskarżonego D. K., które miało miejsce na kładce przy (...). W późniejszych zeznaniach złożonych w postępowaniu sądowym P. Z. konsekwentnie i kategorycznie stwierdził, iż D. K. i K. P. podeszli do niego w momencie jak wychodził z (...), będąc na „100% pewnym” , iż D. K. był już nimi na kładce przy (...). Nadto, pokrywało się to z wyjaśnieniami D. K., który wskazał, iż pokrzywdzonego spotkał na (...). Przed wszystkim należy stwierdzić, iż świadek P. Z. zeznając w postępowaniu przygotowawczym w sposób logiczny, spójny i konsekwentny zrelacjonował przebieg zdarzenia z dnia 31 grudnia 2016 roku, przedstawiając rozwój wypadków w sposób szczegółowy, spójny, uporządkowany i przekonujący. Pokrzywdzony precyzyjnie opisał i wskazał sprawców, rozpoznając dwóch z nich na okazanych mu tablicach poglądowych oraz okoliczności całego zajścia. Analizując zeznania pokrzywdzonego Sąd doszedł do przekonania, iż świadek zrelacjonował przebieg zdarzenia szczerze i zgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym. Przedstawiona przez P. Z. wersja zdarzenia jest jasna, rzeczowa i precyzyjna, nadto w całości została ona potwierdzona przez materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci: protokołów zatrzymania oskarżonych, protokołów ich przeszukania i protokołów oględzin zabezpieczonych przy nich przedmiotów takich jak: karta płatnicza(...) o nr (...), należąca do pokrzywdzonego, pieniądze w kwocie 120 zł w postaci dwóch banknotów: 20 zł i 100 zł oraz nóż z napisem (...) o długości 21 cm, w tym o długości ostrza 9.5 cm, w futerale koloru czarnego, na którego ostrzu znajdowała się krew, w której ujawniono materiał genetyczny DNA P. Z.. Nadto, zeznania świadka zostały potwierdzone przez kartę informacyjną z leczenia szpitalnego z dnia 31 grudnia 2016 roku , a przede wszystkim przez biegłego medyka sądowego w opinii z dnia 2 stycznia 2017 roku, w której wskazał, iż po przeprowadzeniu badania sądowo - lekarskiego P. Z. stwierdzono u niego otarcia naskórka i sińce głowy, otarcie naskórka szyi, sińce prawej ręki. Biegły zaznaczył, iż obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego i rozstrój jego zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. i mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego. Biegły zaznaczył, iż sposób działania sprawców podawany przez pokrzywdzonego w wywiadzie spełnia kryteria narażenia go na powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Zeznania P. Z. korespondowały z danymi z zabezpieczonego monitoringu umieszczonego na budynku (...) przy ul. (...), na którym pomiędzy godziną 13.25 -13.30 widoczne są osoby wyglądem odpowiadające wizerunkowi pokrzywdzonego oraz oskarżonych: D. K. i K. P.. Nadto, fakt rozboju na jego osobie potwierdziła treść protokołów przeszukania: telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do oskarżonego K. P. (k. 301-306) oraz telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) należącego do

oskarżonego D. K. (k. 307-312), a także wykaz dowodów rzeczowych nr (...) (k. 336). Ze zapisanych w tych protokołach treści wiadomości tekstowych (sms-ów) wymienianych pomiędzy K. P. a D. K., wynika, iż planowali oni podstępem zwać pokrzywdzonego w okolicy koryta rzeki (...), a następnie okraść. O godzinie 18.17 K. P. wysłał ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) do D. K. wiadomość testową (sms) o treści „czyścimy mu konto do spodu”, zaś minutę później sms-a o treści „tak jak gadaliśmy z jego kartą”. W odpowiedzi oskarżony D. K., o godzinie 18.26., ze swojego telefonu komórkowego marki (...) o nr (...) przesłał K. P. wiadomość testową (sms) o treści: „idź z nim przez park nad (...)”. Nadto, zeznania świadka P. Z. były zgodne z zeznaniami świadków: K. T., który opisał zachowanie oraz stan pokrzywdzonego po feralnym zdarzeniu oraz P. Ż. (2), który zatrzymał oskarżonych w trakcie ucieczki z miejsca rozboju. Dokonując analizy zeznań pokrzywdzonego należy zwrócić uwagę, iż oskarżonego K. P. określa on jako mężczyznę o imieniu na literę (...), później wskazując na imię (...), sugerując się danymi osobowymi jednego z oskarżonych czyli D. K.. Jednocześnie, pokrzywdzony dokładnie opisał wygląd oskarżonego K. P. zaznaczając, iż był ona wyższy od D. K., kategorycznie rozpoznając ich na tablicach poglądowych, przedstawiając rolę każdego z nich w całym zajściu. Nadto, zeznania P. Z. znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego D. K., który przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz oskarżonego K. S., który przyznał się do pobicia pokrzywdzonego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. Z. złożone w postępowaniu sądowym, za wyjątkiem wskazanego przez niego momentu użycia przez oskarżonych noża, tj. przed dokonaniem zaboru przez sprawców karty płatniczej i pieniędzy, uznając, iż pokrzywdzony lepiej pamiętał przebieg feralnego zdarzenia w toku postępowania przygotowawczego, składając zeznania dzień po rozboju na jego osobie. P. Z. zeznając w postępowaniu sądowym nie podał wszystkich szczegółów oraz faktów, o których wspominał w toku śledztwa. Poza tym, sam pokrzywdzony przyznał na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2018 roku, iż obecnie nie jest już w stanie rozpoznać napastników. Nadto, zeznania pokrzywdzonego w zakresie użycia przez napastników noża złożone na rozprawie były niespójne i niekonsekwentne. P. Z. na rozprawie z dnia 11 września 2017 roku podał, iż nie widział momentu kiedy sprawca wyjmował nóż, a o fakcie, że w trakcie zdarzenia użyty był nóż dowiedział się od funkcjonariuszy Policji, zdając sobie sprawę jedynie, że był jakiś metalowy przedmiot. Natomiast, na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2018 roku pokrzywdzony wskazał, iż napastnik przyłożył mu nóż już po wyjęciu jego rzeczy z kieszeni kurtki, w celu zmuszenia go do ujawnienia numeru PIN, dodając, iż aktualnie trudno określić mu dokładny czas przykładania noża. W związku z powyższym Sąd stosując art. 5 § 2 k.p.k., wątpliwości co do okoliczności posłużenia się przez oskarżonych nożem rozstrzygnął na ich korzyść. Sąd ustalając kwotę będącą przedmiotem usiłowania rozbójniczego uznał za wiarygodną wysokość podaną przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym bowiem zeznając na rozprawie nie był w stanie podać dokładnej kwoty zgromadzonej na koncie bankowym, do którego przypisana była zabrana przez oskarżonych karta płatnicza, wskazując, iż w tym banku posiada dwa rachunki bankowe, pomiędzy, którymi dokonuje przelewów gotówki w zależności od potrzeb.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonych: **D. G., S. H. i M. M.**, funkcjonariuszy Policji, którzy zgodnie i spójnie opisać zachowanie oskarżonego K. S., w trakcie transportu i doprowadzania go do (...) przy ul. (...) celem konsultacji lekarskiej oraz do (...) i osadzania go w (...), wskazując, na agresywne i wulgarne zachowanie oskarżonego, podając identyczne zwroty i wyrażenia, które miał kierować w ich stronę. Zeznania świadków znalazły odzwierciedlenie w wyjaśnieniach K. S., który przyznał się do zarzucanego mu czynu znieważenia funkcjonariuszy Policji.

Sąd dał wiarę w przeważającej części zeznaniom świadka **B. G.** - funkcjonariusza Policji bowiem były one w całości zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie w postaci: notatki urzędowej z dnia 28 listopada 2016 roku (k. 367), protokołu zatrzymania (k. 368, k. 379-375), protokołu przeszukania osoby (k. 376-378), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 379), protokołu przeszukania (k. 383-384) oraz sprawozdania z badania chemiczno-toksykologicznego sporządzonego przez (...) w P. (...) z dnia 27 lutego 2017 roku (k. 410). Nadto, zeznania B. G. znalazły odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego D. K., który podał identyczne okoliczności ujawnienia posiadanych przez niego narkotyków w postaci amfetaminy w ilości 6,55 g netto. Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka jedynie co do podanej przez niego daty zatrzymania oskarżonego D. K. bowiem z w/w dokumentów wynika, iż miało ono miejsce w dniu 28 listopada 2016 roku, a nie w dniu 27 listopada 2016 roku.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka **P. Ż. (2)**, funkcjonariusza Policji, który brał udział w zatrzymaniu oskarżonych. Zeznania świadka znalazły w pełni odzwierciedlenie w materiale zgromadzonym w sprawie w postaci: protokołów zatrzymania oskarżonych, protokołów ich przeszukania oraz protokołów oględzin zabezpieczonych przy nich przedmiotów oraz opinii z badań genetycznych przeprowadzonej przez (...)w P. (...), która wykazała, iż na zabezpieczony przy oskarżonym D. K. nożu F. (...), na jego ostrzu, znajdowała się krew, w której ujawniono materiał genetyczny DNA P. Z..

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **K. T.**, który opisał zachowanie i stan pokrzywdzonego po feralnym zdarzeniu. Zeznania świadka w całości pokrywały się z zeznaniami P. Z. oraz treścią opinii biegłego medyka sądowego, w której przedstawiono obrażenia pokrzywdzonego.

Zeznania świadka **E. P.** – brata oskarżonego K. P. Sąd pominął, wobec skorzystania przez niego z prawa do odmowy składania zeznań.

Opinie biegłych, a mianowicie: sprawozdanie z badania sądowo-lekarskiego z dnia 2 stycznia 2017 roku sporządzone przez (...)w P. (...) (k. 119), sprawozdanie z badania genetycznego śladów biologicznych z dnia 17 lutego 2017 roku sporządzone przez (...)w P. (...) (k. 256-267), sprawozdanie z badania chemiczno-toksykologicznego sporządzone przez (...)w P. (...) z dnia 27 lutego 2017 roku (k. 410), opinia specjalistyczna z zakresu oględzin sprzętu teleinformatycznego wykonana przez biegłego R. P. (k. 467-487), zostały przygotowane rzetelnie, fachowo i wyczerpująco. Żadna ze stron nie zdołała skutecznie zakwestionować wartości sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy opinii. Ponieważ wydane w sprawie opinie nie zawierały żadnych luk lub niejasności, Sąd uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Za w pełni przydatne Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z **dokumentów**. Zostały one sporządzone w wymaganej formie, przez uprawnione do tego podmioty, w granicach ich kompetencji. Ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd przez wzgląd na wyżej podane cechy tychże dokumentów nie uznał za konieczne czynienia tego z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżeni: D. K., K. P. i K. S. stanęli pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, iż w dniu 31 grudnia 2016 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosując wobec P. Z. przemoc w postaci chwycenia go za szyję, przewrócenia na ziemię i kopania po twarzy, zabrali na jego szkodę, w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...). po czym, przykładając mu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, usiłowali doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, a następnie brali wspólnie udział w pobiciu tego pokrzywdzonego, wielokrotnie kopiąc go po twarzy i narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § k.k., tj. o przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym oskarżony K. S. zarzucanego mu czynu miał dokonać w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., natomiast, oskarżony K. P. zarzucanego mu czynu miał dokonać w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne przestępstwo, tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Nadto, oskarżony D. K. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającego na tym, że w dniu 28 listopada 2016 roku w P. ul. (...) działając wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci amfetaminy w ilości 6,55 g netto.

Oskarżony K. S. stanął także pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 31 grudnia 2016 roku. znieważył funkcjonariusza Policji sierż. D. G., post. M. M. i post. S. H. w trakcie i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, kierując pod ich adresem słowa wulgarne i obelżywe.

Zgodnie z treścią art. 280 § 1 k.k. kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

Z kolei zgodnie z treścią art. 280 § 2 k.k. jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

Przestępstwo rozboju określone w art. 280 k.k., należy do grupy przestępstw przeciwko mieniu, których cechą jest to, że sprawca kieruje swe działanie nie tylko na mienie, lecz także na osobę, aby przy pomocy określonego oddziaływania zawładnąć rzeczą. Rozbój stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, gdyż do jego ustawowych znamion należą wszystkie elementy kradzieży, a odróżniają go od tejże dodatkowe działania sprawcy wobec pokrzywdzonego lub innej osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 maja 1993 roku, II Akc 169/93, OSA 1994, z. 2, poz. 8). Zamach na osobę stanowi w tym przypadku jedynie środek prowadzący do realizacji celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Użycie przemocy wobec osoby polega na fizycznym i bezpośrednim oddziaływaniu na ciało człowieka, ukierunkowanym na przełamanie lub uniemożliwienie oporu. (Marek, Komentarz, s. 577; Michalski (w:) Wąsek II, s. 740). Nie ma znaczenie natężenie zastosowanej przemocy. Pojęcie groźby natychmiastowego użycia przemocy należy wyklądać w nawiązaniu do art. 190 k.k.. Groźba winna być nakierowana na natychmiastowe zastosowanie przemocy wobec osoby, przy czym osobą tą niekoniecznie musi być pokrzywdzony (Marek, Komentarz, s. 578; Michalski (w:) Wąsek II, s. 824).

Natomiast, przestępstwo wymuszenia rozbójniczego określone w art. 282 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym albo do zaprzestania działalności gospodarczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą, groźbą zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, Czyn ten jest zagrożony karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.k. kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przepisy § 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 5 k.k.).

Zgodnie z treścią art. 158 § 1 k.k. kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1, § 3 k.k. podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Przestępstwo pobicia można popełnić tylko przez działanie. Jest to przestępstwo materialne. Do jego znamion należy skutek. W § 1 jest nim narażenie człowieka na niebezpieczeństwo utraty życia lub spowodowania uszczerbku na zdrowiu (ciężkiego lub średniego); w § 2 - ciężki uszczerbek na zdrowiu, zaś w § 3 - śmierć.

Przepis art. 158 k.k. stanowi namiastkę odpowiedzialności zbiorowej. Nie można jednak uznać go za wyłom od zasady indywidualizacji odpowiedzialności, ponieważ sprawca popełnia własny czyn polegający na wzięciu udziału w bójce lub pobiciu. Owa quasi-odpowiedzialność zbiorowa przejawia się w tym, że sprawca odpowiada na podstawie przepisu art. 158 k.k. niezależnie od tego, czy to właśnie jego zachowanie stanowi o niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia oraz czy można mu przypisać na przykład zadanie uderzenia powodującego uszczerbek na zdrowiu lub utratę życia (Zoll (w:) Zoll II, s. 338). W orzecznictwie wskazuje się, że "udziałem w bójce lub pobiciu" może być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia

albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. Do przypisania sprawcy udziału w pobiciu nie jest konieczne udowodnienie, iż zadał on pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym cios w postaci uderzenia, kopnięcia itp., a wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie osób. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich możliwość nastąpienia ich przewidywał albo mógł i powinien był przewidzieć (wyrok Sąd Apelacyjny w Krakowie z dnia 29 czerwca 2010 roku, sygn. akt II AKa 69/10, KZS 2010, z. 9, poz. 28).

W obowiązującej ustawie recydywa specjalna podstawowa określona została w art. 64 § 1 k.k., który stanowi, iż jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Natomiast, multirecydywa została określona w art. 62 § 2 k.k., który stanowi, iż jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego zostało określone w art. 226 § 1 k.k., który stanowi, iż kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie i szczegółowo omówionego wyżej materiału dowodowego, nie może budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżeni dopuścili się rozboju na pokrzywdzonym P. Z..

Odnosząc powyższe ustawowe znamiona przestępstwa rozboju do ustalonego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego, w oparciu o wiarygodne zeznania pokrzywdzonego P. Z., jak również wyjaśnienia samych oskarżonych K. S. i D. K. bezspornym jest ustalenie, iż oskarżeni w zdarzeniu z dnia 31 grudnia 2016 roku zrealizowali znamiona czynności wykonawczej przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Oskarżeni w dniu 31 grudnia 2016 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu, podstępem zwabili P. Z. nad rzekę (...), po czym po chwyceniu za szyję, przewróceniu na ziemię, zaczęli go kopać po twarzy, krzycząc „zabijemy cię ty pedale”, zabierając należące do niego pieniądze w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...). Nie ulega wątpliwość, iż w ten sposób użyli wobec pokrzywdzonego przemocy w celu zaboru wskazanych wyżej rzeczy stanowiących jego własność. Przekonanie o realności spełnienia groźby potęgowane było przez znaczną przewagę fizyczną oskarżonych oraz ich agresywnym zachowaniem.

Natomiast, w ocenie Sądu oskarżeni przykładając pokrzywdzonemu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, już po zaborze karty płatniczej i pieniędzy w kwocie 120 zł, żądając od niego podania numeru PIN-u do karty, która uprawniała do podjęcia pieniędzy z konta bankowego P. Z. w kwocie 470 zł, czego im się nie udało, z uwagi na postawę pokrzywdzonego, usiłowali doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyczerpując w ten sposób znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

Przepis art. 280 § 2 k.k., statuuje typ kwalifikowany w stosunku do podstawowego typu przestępstwa rozboju określonego w art. 280 § 1 k.k.. Zachowanie się sprawcy w przypadku wymienionego przestępstwa polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej (przy zastosowaniu jednego z wyliczonych taksatywnie w tym przepisie sposobów działania), przybierających między innymi postać posługiwania się przez sprawcę nożem.

Należy w tym miejscu wskazać, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, zakres pojęcia „posługuje się” użytego w art. 280 § 2 k.k., stanowiącego znamię kwalifikowanej postaci przestępstwa rozboju obejmuje wszelkie manipulowanie przedmiotem wymienionym w tym przepisie, czyli nożem lub innym podobnie niebezpiecznym, a więc nawet jedynie okazanie takiego przedmiotu przez sprawcę rozboju osobie pokrzywdzonej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 października 2003 roku, sygn. akt II AKa 266/03, opubl. OSAB 2004 r., nr 1, poz. 29). Natomiast, do przyjęcia odpowiedzialności za współsprawstwo określone w art. 280 § 2 k.k. tego współdziałającego, który samodzielnie nie posługiwał się nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, wystarczy, że miał on świadomość, że współdziała z osobą, która takim przedmiotem się posługuje i na to się godził, to znaczy akceptował ten stan.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego wszechstronnej analizy, przedstawionej powyżej, w szczególności w oparciu o wiarygodne zeznania świadka P. Z., Sąd uznał, iż oskarżeni przedmiotowego noża, ujawnionego przy D. K. w trakcie zatrzymania, użyli jedynie do wymuszenia rozbójniczego, będąc już w posiadaniu należących do oskarżonego pieniędzy i karty płatniczej, dążąc w ten sposób do tego żeby pokrzywdzony rozporządził zgromadzonymi na jego koncie bankowym pieniędzmi w kwocie 470 zł, poprzez ujawnienie im numeru PIN-u.

W związku z powyższym Sąd nie przypisał oskarżonym popełnienia zbrodni określonej w art. 280 § 2 k.k.

Sąd uznał, że oskarżonym można przypisać współsprawstwo, bowiem działali oni w zamiarze wspólnego dokonania czynu zabronionego, a nie jedynie w zamiarze wsparcia sprawcy. Działali oni z zamiarem wspólnej realizacji znamion przestępstwa, na wspólny rachunek podejmując wspólnie działania istotne dla zaistnienia czynu zabronionego zgodnie z podziałem ról. Wkład każdego z nich w realizację przestępstwa był istotny i to na tyle, że bez udziału któregokolwiek z nich dokonanie czynu przestępnego byłoby niemożliwe, a co najmniej mocno utrudnione, względnie musiałoby być popełnione w inny sposób. Oskarżeni wspólnie zaplanowali dokonanie przedmiotowego rozboju oraz wymuszenia rozbójniczego o czym świadczy treść wymienianych pomiędzy nimi smsów oraz ich późniejsze działanie, polegające na realizacji wcześniej ustalonego schematu polegającego na ścisłym podziale ról, podstępny sprowadzeniu pokrzywdzonego w ustronne miejsce przez K. P., a następnie zaatakowanie go od tyłu przez oskarżonych D. K. i K. S., po czym równoczesne zadawanie uderzeń.

Analizując stronę podmiotową zachowania sprawców należy jednoznacznie uznać, iż oskarżeni działali umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, znamionnym celem w postaci dokonania zaboru należących do pokrzywdzonych rzeczy, w tym pieniędzy oraz karty płatniczej. Świadczy o tym przede wszystkim całokształt zachowania się sprawców przed zdarzeniem, będący dowodem szczegółowego zaplanowania przestępstwa i premedytacji działania oskarżonych. Całość działania oskarżonych skierowana była na zawładnięcie pieniędzmi, którymi dysponował pokrzywdzony.

Nadto, niewątpliwie oskarżeni wielokrotnie kopiąc leżącego już pokrzywdzonego P. Z. po twarzy, narazili go na powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Odnośnie strony podmiotowej zachowania oskarżonych, Sąd w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy uznał, iż działali oni z zamiarem bezpośrednim pobicia pokrzywdzonego P. Z.. Oskarżeni krzykali do pokrzywdzonego w trakcie uderzeń „zabijemy cię ty pedale”. Sąd przyjął, iż każdy z nich chciał w tym zajściu uczestniczyć, przewidując przy tym, iż następstwem pobicia pokrzywdzonego może być spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, narażając tym samym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § k.k., o czym świadczy fakt, bicia pokrzywdzonego w momencie, gdy on już upadł i nie stawiał żadnego oporu oraz umiejscowienie zadanych ciosów, tj. w rejonie newralgicznych dla życia i zdrowia człowieka organów wewnętrznych tj. mózgu oraz sposób i mechanizm zadania ciosów, a mianowicie kopanie obutą nogą i na co wskazuje treść opinii biegłych medyków sądowych.

Niewątpliwie oskarżeni zabierając w wyniku rozboju pokrzywdzonemu przedmiotową kartę płatniczą, uprawniającą do podjęcia pieniędzy z bankomatu z konta bankowego P. Z. zrealizowali znamiona przestępstwa z art. 278 § 5 k.k.

W związku z powyższym w ocenie Sądu oskarżonym należało przypisać popełnienie zarzucanego im przestępstwa polegającego na tym, iż w dniu 31 grudnia 2016 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosując wobec P. Z. przemoc w postaci chwycenia go za szyję, przewrócenia na ziemię i kopania po twarzy, zabrali na jego szkodę, w celu przywłaszczenia w kwocie 120 zł oraz kartę płatniczą (...). po czym, przykładając mu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia, usiłowali doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, a następnie brali wspólnie udział w pobiciu tego pokrzywdzonego, wielokrotnie kopiąc go po twarzy i narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § k.k. tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k., eliminując z podstawy prawnej działanie oskarżonych w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k.

Sąd przyjął, iż oskarżony K. S. dopuścił się tego czynu działając w warunkach recydywy specjalnej określonej w art. 64 § 2 k.k. bowiem zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. K. S. w okresie od dnia 17 grudnia 2011 roku do dnia 15 grudnia 2013 roku odbył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 września 2012 roku, sygn. akt III K 225/12, za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.

Natomiast, w przypadku oskarżonego K. P. Sąd przyjął, iż dopuścił się tego czynu działając w warunkach recydywy specjalnej określonej w art. 64 § 1 k.k. bowiem zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. W okresach od dnia 24 lutego 2016 roku do dnia 27 grudnia 2016 roku i od dnia 31 grudnia 2016 roku do dnia 28 sierpnia 2017 roku i od dnia 27 września 2017 roku i nadal odbywał on karę łączną 3 lat pozbawienia wolności wymierzaną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Sulęcinie z dnia 27 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II K 36/17, za popełnienie m.in. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Bezspornym było również, popełnienie przypisanego oskarżonemu D. K. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii bowiem w chwili zatrzymania w dniu 28 listopada 2016 roku przez funkcjonariuszy Policji posiadał przy sobie 6,55 g netto amfetaminy, do czego się sam przyznał. Powyższe potwierdziła także opinia biegłych, z której wynikało, iż biały proszek o wadze 6,55 g netto, który posiadał oskarżony w dniu zatrzymania zawierał amfetaminę w postaci siarczanu w ilości 1,0% oraz kofeinę. Biegli wskazali, iż zabezpieczona substancja stanowi około pięć dawek substancji psychotropowej – amfetaminy, która zgodnie z obowiązującą ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 27 lipca 2005 roku należy do środków psychotropowych grupy II-P.

Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124 j.t.) jest zdrowie publiczne, a także zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających, psychotropowych, a nadto interes ekonomiczny państwa w zakresie obrotu środkami odurzającymi lub psychotropowymi. Działanie przestępcze, o którym stanowi art. 62, polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Posiadanie jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą. Może być wykonywane bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby. Nie jest utożsamiane z posiadaniem i dzierżeniem w rozumieniu cywilnoprawnym. Definicję legalną środka odurzającego zawiera art. 4 pkt 26 ustawy, stanowiąc, iż jest to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Substancją psychotropową jest natomiast każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr

2 do ustawy. W wykazach tym ujęte jest ziele konopi, których susz popularnie zwany jest marihuaną, amfetamina, 2C-B i MDMA.

Bezspornym było również, popełnienie przypisanego oskarżonemu **K. S.** przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. k.k. Niewątpliwie oskarżony kierując w trakcie transportu i doprowadzania do (...): przy ul. (...) celem konsultacji lekarskiej oraz do (...) pod adresem funkcjonariuszy Policji: sierż. D. G., post. M. M. i post. S. H. wulgarne i obelżywe słowa, i tak w kierunku sierż. D. G. kilkakrotnie krzyząc „ty cwelu, ty szmato, ty kurwo”, do post. M. M. zwracając się słowami „ty dziwko i ty kurwo”, zaś do post. S. H. krzyząc „ty pedofilu, ty frajerze, ty cwelu” znieważył funkcjonariuszy publicznych, do czego się zresztą się sam przyznał.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego **D. K.** Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, wyrażający się w zaatakowaniu podstawowych, najbardziej istotnych dóbr prawnych w postaci nietykalności, wolności, zdrowia i życia człowieka, a także zasługującą na potępienie motywację sprawcy, polegającą na chęci osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej oraz działaniu na tle nietolerancji do osób o innej orientacji seksualnej. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również sposób działania bowiem rozboju i wymuszenia rozbójniczego, a także pobicia sprawcy dokonali z pełną premedytacją, planując ich przebieg. Na niekorzyść D. K. świadczyła również jego wcześniejsza karalność sądowa w tym za przestępstwa przeciwko mieniu oraz za naruszenie ustawy o przeciwdziałaniu narkomani oraz odbywanie kary pozbawienia wolności.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego **K. S.** Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, wyrażający się w zaatakowaniu podstawowych, najbardziej istotnych dóbr prawnych w postaci nietykalności, wolności, zdrowia i życia człowieka, a także zasługującą na potępienie motywację sprawcy, polegającą na chęci osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej oraz działaniu na tle nietolerancji do osób o innej orientacji seksualnej. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również sposób działania bowiem rozboju i wymuszenia rozbójniczego, a także pobicia sprawcy dokonali z pełną premedytacją, planując ich przebieg. Na niekorzyść K. S. świadczyła również jego wcześniejsza karalność sądowa oraz działanie w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 2 k.k. Oskarżony był 17- razy karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu m.in. za przestępstwo kradzieży rozbójniczej.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego **K. P.** Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, wyrażający się w zaatakowaniu podstawowych, najbardziej istotnych dóbr prawnych w postaci nietykalności, wolności, zdrowia i życia człowieka, a także zasługującą na potępienie motywację sprawcy, polegającą na chęci osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej oraz działaniu na tle nietolerancji do osób o innej orientacji seksualnej. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również sposób działania bowiem rozboju i wymuszenia rozbójniczego, a także pobicia sprawcy dokonali z pełną premedytacją, planując ich przebieg. Na niekorzyść K. P. świadczyła również jego wcześniejsza karalność sądowa oraz działanie w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony był 13- razy karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

W ocenie Sądu oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi w stosunku, do których konieczny jest proces resocjalizacji w warunkach izolacji penitencjarnej.

Uwzględniając, wskazane wyżej okoliczności oskarżonemu D. K. za przypisane mu przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności, natomiast, za przypisane oskarżonemu D. K. przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu D. K. i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu D. K. w punkcie 3 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godz. 19.30 do dnia 23 maja 2017 roku i od dnia 21 sierpnia 2017 roku.

Uwzględniając, wskazane wyżej okoliczności oskarżonemu K. S. za przypisane mu przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Sąd na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast, za przypisane oskarżonemu K. S. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. Sąd na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu K. S. w punkcie 5 i 6 wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. S. w punkcie 7 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 grudnia 2016 roku godz. 19.30 do dnia 29 marca 2017 roku i od dnia 23 kwietnia 2017 roku do dnia 24 lipca 2017 roku.

Uwzględniając, wskazane wyżej okoliczności oskarżonemu K. P. za przypisane mu przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd uwzględnił wnioski prokuratora o zadośćuczynienie.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z K. P. i K. S. kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego K. P. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z D. K. i K. S. kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego K. S. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. solidarnie z D. K. i K. P. kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego K. S. na rzecz pokrzywdzonych: D. G., M. M. i S. H. kwotę po 50 zł złotych tytułem zadośćuczynienia w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego mu w punkcie 6 wyroku.

Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża (...)w futerale, który służył do popełnienia przestępstwa.

Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci amfetaminy o wadze netto 5,36 g, który był w tym przypadku obligatoryjny, przy czym błędnie powołał podstawę prawną tego rozstrzygnięcia, mianowicie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zamiast art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznał obrońcy z urzędu oskarżonego D. K. – adw. A. B. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę

1.918 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznał obrońcy z urzędu oskarżonego K. P. – adw. A. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 2.022 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) przyznał obrońcy z urzędu oskarżonego K. S. – adw. M. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 1.918 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonych D. K., K. P. i K. S. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i nie wymierzył im opłaty. W ocenie Sąd z uwagi sytuację materialną oskarżonych, związaną z perspektywą izolacji penitencjarnej uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla nich nadmierną uciążliwość. Ponadto, uwzględniając rodzaj przypisanych oskarżonym przestępstw priorytetem winna być pełna realizacja nałożonych na nich obowiązków naprawienia szkody.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. notować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - oskarżonemu K. P.,
 - obrońcom oskarżonych: adw. A. B., adw. M. P. i adw. A. P.,
3. za 14 dni lub z apelacją .

SSO Magdalena Grzybek